

En chartermedlems Minnen

När Lerums rotaryklubb planerades skulle minst 25 yrkesverksamma medlemmar rekryteras med yrken som fanns på den uppgjorda klassifikationslistan. Som vårdcentralchef och äldste läkare i Lerum kontaktades jag och fick frågan om jag ville bli medlem.

Det var i en av mina aktivaste yrkesperioder som chef både för vårdcentralen i Lerum och för primärvården i hela södra Älvsborg. Hur skulle jag kunna ställa upp på närvaroplikten 60% och dessutom på lunchtid varje vecka. Det var tveksamt. Men Rotarys motto "Service above self" och dess syfte "att verka för tjänandets ideal som grundval för all rättskaffens gärning" stämde väl överens med min yrkesetik som läkare. Att få träffa andra yrkesmän och få ta del av deras erfarenheter lät också spännande.

Min första kommitté tillhörighet blev Samhällstjänstens. Uppgiften blev att: "Utforma och genomföra uppslag att tjäna klubbmedlemmarna till ledning och stöd vid uppfyllandet av deras plikter mot samhället".

Efter några år så blev inriktningen de handikappades problem och olika ungdomsproblem. De handikappades problem belystes i åtskilliga föredrag av representanter för handikapporganisationer, läkare m. fl.

Ett projekt i samverkan med klubbtjänsten och Röda Korset blev att banda intressanta föredrag. De distribuerades genom Lerums Taltidning till synskadade i kommunen. Den lokalt kände och handikappade Ingvar Andersson hjälpte till med tekniken och inspelningarna.

Redan 1975 som ledamot i styrelsen. Plötsligt fick man en ny infallsvinkel på Rotary. Hur man planerade verksamheten och vilka kontakter man hade med distriktsledningen och Rotary International. Även om klubben sades vara autonom så styrdes dess verksamhet av många centrala direktiv, vilket irriterade en del av medlemmarna. Om allt detta visste man inte mycket som enskild medlem. Det var en information som jag kom att sakna när jag avgick som past president 1980.

Det finns en "karriärstege" i styrelsen. För varje år tog man ett steg uppåt mot presidentposten. Mitt år som president blev redan 1978-79.

Av vara president i en Rotaryklubb är en fantastisk upplevelse. Året blev speciellt inte minst för att klubben var fem år gammal men också för att distriktsguvernören uppmärksammade våra aktiviteter och utnämnde klubben till den för året aktivaste i distriktet. Vi hade lyckats att på fem år få en väl fungerande klubb med gott kamratskap och rekryterat nya intressanta medlemmar/ kamrater. Kommittéerna arbetade för högtryck. Internationella kommittén till exempel arrangerade på guvernörens uppdrag en weekendträff för samtliga 25 utbytesstudenter på Härskogens friluftsgård. Man skötte kontakten med två amerikanska ungdomar som klubben var värd för. En uppsatstävling anordnades för Torpskolans 9:e klasser. Ämnet var "Hur främja internationell förståelse". Man tog fram ett tackbrev att användas vid medlemmarnas besök i utländska klubbar.

Efter presidentåret blev jag "past" så kändes det tvärsöver. Ett tomrum som dock fylldes av nya uppgifter i olika kommittéer. Under åren kom jag att ha varit medlem i alla kommittéer utom den internationella. På tal om internationellt så har man som rotarian möjlighet att besöka vilken klubb som helst när man av någon anledning rest utomlands. Det är en upplevelse som man inte får missa.

I klubben skall finnas en matrikel över utländska klubbar som man kan studera inför en resa utrikes. Den första utlandsklubben blev i en sydvästlig förort till London, Clapham. Jag minns inte mycket av besöket mer än det var första gången jag bytte standard med en annan klubb och kom hem med Claphams. Det överräcktes i vanlig ordning till stående president och rotarianer. Kanske en av de första tjugo som klubbmedlemmar tagit hem och som med åren blivit hundratals.

Alingsås-Lerum-Vårgårda Inner Weelklubb fick jag nära insyn igenom att min hustru, Solveig, var en av chartermedlemmarna år 1976. Hon blev dess president 1982-83. Samma år som vi firade klubbens 10-års jubileum. Hon har också varit en stöttepelare för mig i rotaryarbetet. Hon var Glada miner vid klubbens 20-årsjubileum i Stenkulan 1993. I mitten Bengt Dahlin, lärare i Gråbo och mötte som föräldrarepresentant i en av klasserna Jim Blohm. Han valdes in i klubben 1979. Jim har varit en stor tillgång för rotaryarbetet inte minst dess insamlingsarbetet för olika projekt och en klippa i kamratskapskommittén.

Vi hade tidigt fått en vänklubb i Nibe i Danmark och utbytet med dem var ganska intensivt. Vi var med och firade deras 20- och 25-års jubileer. De deltog också i våra firande. Först när vi fyllde fem år sedan på 10-års jubileumet. Då kom en hel delegation från Nibe över en helg. De flesta inkvarterades hos rotarianer i Gråbo. Där vi hade "för- och eftersittning" i vår villa i Gråbo. Alla åkte vi abonnerad minibuss till kalaset på Odd Fellow gården. Solveig påminner ofta om att jag kom hem med alla blommorna som prytt borden.

På tal om rotarianer i Gråbo så drev jag linjen att varje kommundel skulle representeras i Rotary. Därför blev vi med tiden en grupp av sex rotarianer med fruar, som också umgicks en hel del privat. Vi kallade oss GRAL – Gråbo Rotarians Aliens Lerum.

Vår medlem Lars Olsson valdes 1996 till distriktsguvernör. Det kändes som en stor ära också för Lerums Rotaryklubb. Lars bad mig bli distriktssekreterare. Det lät spännande att få insyn i denna nivå i Rotaryorganisationen. Jag försökte stötta Lars så långt jag kunde. Det fanns också ett distriktsråd med äldre guvernörer som sammanträdde då och då. Produktionen av Guvernörens Månadsbrev överläts till vår Ulla Alvermalm. Hon var redan klubbens redaktör, redaktör som hon tidigare varit på Lerums Tidning. Vi hade ett givande distriktsmöte som Lerumsklubben arrangerade i Stenkullens skola.

Som tack för mina insatser tilldelades jag Paul Harris Fellow med tre Safirer. "PHF är uppkallad efter grundaren till Rotary International och tillkom som ett belöningsmärke för bidrag om USD 1 000 till The Rotary Foundation. För varje tillkommande gåva (av USD 1000) läggs sedan en safir till på utmärkelsen. Numera är mottagare The Annual Programs Fund inom The Rotary Foundation. I Sverige är det vanligare att PHF utdelas som ett belöningsstecken i rotaryklubbar". Redan tidigare hade jag för mina insatser för klubben tilldelats en PHF.

Tiden gick många gamla vänner slutade av olika anledningar. Nya tillkom. Det var inte så lätt tyckte jag att få kontakt med de nya. Kommittéarbetet svalnade. Så gjorde också jag. Luften hade gått ur mig. Kanske var det en sorts utbrändhet i Rotary som gjorde att jag bad om utträde ur gemenskapen år 2005. Jag var pensionär och tyckte av någon underlig anledning att jag av åldersskäl belastade klubben. Tokig tanke!

Så inbjöds jag av klubben till ett möte den 12 juni 2012 som avhandlade "Charterminnen". Då upptäckte jag att jag fortfarande var rotarian och att jag under "exilen" saknat mina rotaryvänner och Rotary. Jag var inte svårövertalad när flera gamla rotaryvänner bad mig återkomma som klubbmedlem. Jag invaldes och introducerades av Bengt-Ivar Nöjd och hälsades välkommen av presidenten den 2 oktober 2012.

Bengt Dahlin